

STEPHEN DUNN

Vers a nem-olvasóknak kik érthetően elfoglaltak s nincs idejük hogy olvassanak

(Poem For People That Are Understandably Too Busy To Read Poetry)

Relaxálj. Nem tart soká.
És ha mégis, ha ezek a verssorok
fárasztanak, akkor szundíts el,
vagy nézd a TV-t, ha szavaim unod.
Ott a kártya, keverd össze a lapokat,
ez a vers sok mindent elvisel,
a vers sérthetetlen, bántásokat
nem észlel, a költőkben rejtezik,
és most én is messze vagyok.
Nos, rajta! Kezdjük el,
a verset bármikor előkaphatod,
olvasd úgy, mintha melodráma volna,
lehetne, ha te akarod,
lehet benne vérengzés,
vagy ha jobban kedveled, gyilok,
és nyisd ki a szemed
túl a járdán, amott
egy ember áll s lába remeg...
Már semmi sem lehet
többé úgy mint volt,
ez már a te költeményed.
Tudom, sok a dolgod a hivatalban
és idegeidre mennek a gyerekek,
vagy mindig csak a szex jár az eszedben,
ahogy ott egymáson heverték
a partin, nyitott ruhában,
és az ágyra dőlő részegek
odébb hiába tuszkolnak...
Ugye, már nem is akarod,
hogy folytassam a verset.
Tudom, mindenki mindig mást remél,
de tudd, az egész családotért
szól ez a költemény,
és a vízesésen Budvar sör csorog,

míg a hónaljokban dezodor pisszen,
minden olyan, mint te,
az üzekedők már felöltözve,
egymástól elköszönve
és én nem tudom, kell-e
még a versem kínálta zene,
de az már biztos, hogy
te sem lehetsz meg nélküle.
Oly nyilvánvaló minden,
az üzekedők nem futnak össze
többé az életben,
itt talán csak a zene segít,
de sosincs zene, mikor az egyik
vagy a másik csak ott vár az utcasarkon.
Szépüljön hát ez a vers,
és majd megszépül az élet,
én őszintén kívánom
és akarom, hogy nézd meg e verset,
mikor kifogysz a nyugtatókból
és gyomrodban táncolnak az idegek
amikor az kell, hogy valaki hozzád szóljon...
Ha akarsz, én ott leszek,
mint a kellemes hang a kagylóban,
sok minden lesz ez a vers neked.
Ne kínálj semmit e versemért,
ingyen adom neked,
nem mond többet önmagánál,
ha felolvassák a szöveget.
Tartsd otthon a házádban,
vagy a táskádba tedd,
és ha közben nem aludtál el
és az unalomtól sem vagy eszméletlen,
a versem arra kér, hogy nevedd
Nevedd ki a versemet
és önmagadat is,
nevedd ki a világ összes verseit,
Rajta.
Rendben. Elárulom neked,
mire képes a költészet.

Képzeld , hogy hernyó vagy,
Tudom, ez egy szörnyű képzet,
és a vállad hirtelen miccen egyet,
és ettől végig gyönyörű lesz az életed.

A barlang allegóriája (Allegory Of The Cave)

Egyre mászott az erős vakító fény felé
alant tekintett és már látott
hozzászokott a szeme

társai rabságát láthatta
amiben eddig még hihetett
hirtelen változott át hamisra

előbb a napfény majd a huszadik század
s mindenre ráterült az erőszak árnyéka
hősként már csak az elszánt tudat maradhat

de vissza az igazsághoz – ez volna a bátorság
ha innen a barlang fedezékéből
jönne egy a harsogó dühöngő ordítás

a háborgások megrendítő hírverése
ó mily visszhang – mondanák a rabok:
itt hol kényelmesek a lakok és kellemes a zene

majd betűzve írva közérthető prózában
végül papírcetlikén terjesztve
és a rabok elolvasnák a szavakat a félhomályban

éreznék-e és értenék-e amit olvasnak
ez nem vicc – mondanák a többiek
ez apám haláláról szolt – tán így az egyik rab

a biztos semmiben már senki nem lehet
zavart az egész kusza embersereg
végül az imátlan imákban eltévelyeg